

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA I CIVILĂ

DOSAR NR. 1632/198/2016

DECIZIA CIVILĂ NR. 30/2020

Ședința publică din 09 Martie 2020

Curtea compusă din:

*Președinte: Ana-Maria Coculescu**Președinte: Laura Ioniță**Judecător: Ion Rebeca**Grefier : Paula Dumitrescu*

S-a luat în examinare, pentru soluționare, recursul civil formulat de reclamantii **FEDERAȚIA PROPRIETARILOR DE PĂDURI ȘI PĂȘUNI DIN ROMANIA-NOSTRA SILVA și AV. BOGDAN IOAN TUDOR TODORAN**, împotriva deciziei civile nr. 748/A din 18 iunie 2019, pronunțată de Tribunalul Vâlcea, în dosarul nr. 1632/198/2016, intimații fiind părții **FUNDAȚIA CONSERVATION CARPATHIA și PROMBERGER CHRISTOPH FRANZ JOHANNES**.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au răspuns: recurentul-reclamant Bogdan Ioan Tudor Todoran personal și în calitate de reprezentant pentru recurenta-reclamantă Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din Romania-Nostra Silva, în baza împuternicirii avocațiale nr.4852626/2020, emisă de Baroul București – Cabinet individual și avocat Sorin Dumitru pentru intimații-părți Fundația Conservation Carpathia și Promberger Christoph Franz Johannes, în baza împuternicirii avocațiale nr.4302264/2019, emisă de Baroul București – cabinet individual.

Procedura este legal îndeplinită.

Recursul este legal timbrat conform chitanței aflată la dosar.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință prin care s-au evidențiat părțile, stadiul procesual și modul de îndeplinire a procedurii de citare, arătându-se totodată că părțile nu au solicitat judecata în lipsă.

Recurentul-reclamant Bogdan Ioan Tudor Todoran depune personal și în calitate de reprezentant pentru recurenta-reclamantă Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din Romania-Nostra Silva, dovedea achitării taxei judiciare de timbru, delegația de reprezentare și, ca practică judiciară, decizia civilă nr.923/AP din 04 iulie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr.4579/62/2017.

Avocat Sorin Dumitru depune pentru intimații-părți Fundația Conservation Carpathia și Promberger Christoph Franz Johannes note de cheltuieli generate de soluționarea prezentei cauze.

La interpelarea instanței, părțile prezente personal și prin reprezentanți, arată că nu mai sunt cereri prealabile sau excepții de invocat în cauză.

Constatând că nu mai sunt cereri de formulat și că nu mai sunt alte incidente de soluționat, Curtea declară deschise dezbaterile asupra recursului și acordă cuvântul părților.

Recurentul-reclamant Bogdan Ioan Tudor Todoran, personal și în calitate de reprezentant pentru recurenta-reclamantă Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din Romania-Nostra Silva, susține oral recursul întemeiat pe disp.art.488 alin.1 pct.8 Cod procedură civilă. Arată că în cauză sunt întrunite condițiilor răspunderii civile delictuale așa cum sunt expuse pe larg în motivele de recurs, motiv pentru care solicită admiterea acestuia, casarea deciziei tribunalului în sensul respingerii apelului și menținerea sentinței pronunțată de instanța de fond, cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Avocat Sorin Dumitru având cuvântul pentru intimații-părți Fundația Conservation Carpathia și Promberger Christoph Franz Johannes, arată că instanța de apel a analizat întreg

materialul probator, a motivat în fapt și în drept soluția adoptată, astfel că solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea deciziei tribunalului ca legală și temeinică pentru motivele expuse pe larg în întâmpinare, cu cheltuieli de judecată. În cauză nu s-a făcut dovada faptei ilicite și nici nu s-a probat vreun prejudiciu cauzat. Susține că și-au exprimat dreptul la liberă exprimare, publicând informații care deja fuseseră făcute publice. Toate e-mail-urile trimise au fost preluate din presă și nu au făcut altceva decât o sinteză a informațiilor existente deja în domeniul public.

Fără de ansamblul argumentelor expuse pe larg în întâmpinare solicită respingerea recursului ca neîntemeiat.

Curtea constată că au fost lămurite toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei și reține recursul pentru deliberare și pronunțare.

CURTEA

Asupra recursului de față,

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Judecătoria Brezoi la data de 06.12.2016, astfel cum a fost modificată, reclamantii Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România - Nostra Silva și Bogdan Ioan Tudor Todoran, în contradictoriu cu pârâții Fundația Conservation Carpathia și Promberger Christoph Franz Johannes, au solicitat obligarea pârâților:

1. să plătească, în solidar, reclamantului Bogdan Ioan Tudor Todoran, suma de 150.000 lei, reprezentând daune morale;

2. să plătească în solidar, Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România - Nostra Silva suma de 50.000 lei, reprezentând daune morale;

3. să publice hotărârea pe care o va pronunța instanța, în format text, pe pagina de internet a Fundației Conservation Carpathia (www.caipathia.org) și să mențină această postare timp de 90 de zile, pe prima pagină a sitului internet, în zonă antetului primei pagini, imediat după meniu;

4. să publice hotărârea pe care o va pronunța instanța, pe cheltuiala proprie, într-un cotidian național de largă circulație, ales de reclamantii, cu titlu pe prima pagină, iar textul hotărârii pe paginile 4 și 5, precum și online, în cotidianul „Puterea”;

5. să asigure, pe propria cheltuială, publicarea integrală a hotărârii judecătorești în două numere consecutive a trei cotidiane cu acoperire regională (județele Vâlcea, Sibiu, Brașov, Argeș, Dâmbovița) sau în două numere consecutive a trei ziare publicate în fiecare din județele Vâlcea, Sibiu, Brașov, Argeș, Dâmbovița;

6. să restituie în solidar cheltuielile de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

Prin **sentința civilă nr. 33/01.02.2019 pronunțată de Judecătoria Brezoi**, în dosarul nr.1632/198/2016, a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâții Fundația Conservation Carpathia și Christoph Franz Johannes Promberger.

Pe fondul cauzei, a fost admisă în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantii Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva” și reprezentată legal de președinte - Bogdan-Ioan Tudor Todoran - și Bogdan-Ioan Tudor Todoran, în contradictoriu cu pârâții Fundația Conservation Carpathia și Christoph Franz Johannes Promberger.

Au fost obligați pârâții să achite, în solidar: reclamantei Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva” suma de 20.000 lei cu titlu de daune morale; reclamantului Bogdan-Ioan Tudor Todoran suma de 30.000 lei cu titlu de daune morale și să publice prezenta hotărâre judecătorească pe site-ul Fundației Conservation Carpathia (www.carpathia.org) timp de 90 de zile.

Totodată, au fost obligați pârâții să publice sentința, pe cheltuiala proprie, într-un cotidian național ales de reclamantii, în cotidianul „Puterea”, precum și în două numere consecutive a trei cotidiane cu acoperire regională (județele Vâlcea, Sibiu, Brașov, Argeș, Dâmbovița) sau în două numere consecutive a trei ziare publicate în fiecare din județele Vâlcea, Sibiu, Brașov, Argeș, Dâmbovița.

În consecință, au fost obligați pârâții, în solidar, la plata către reclamantii a sumei de 260 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, fiind respinsă în rest acțiunea ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a avut în vedere, în esență că reclamantul este reprezentantul legal al Federației Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România - Nostra Silva astfel cum reiese din Încheierea nr. 19/19.01.2012 pronunțată de Tribunalul Vâlcea, iar în această calitate a dispus o întâlnire în Râmnicu Vâlcea cu membrii ai unor ocoale silvice și primari aflați în zona limitrofă a Munților Făgăraș în contextul discutării la nivel governmental a înființării unui parc național. Întâlnirea urma să aibă loc la data de 29.11.2016 în Râmnicu Vâlcea.

Anterior acestei întâlniri, Fundația Conservation Carpathia a trimis, la solicitarea părântului, prin directorul de comunicare, martora Angela Pop două mail-uri, unul în limba română și altul în engleză, către Ocoalele Silvice, proprietarii de păduri și primarii cu care urma să aibă loc întâlnirea din data de 29.11.2016, astfel cum reiese din lista persoanelor cărora le-a fost adresat e-mailul. Conținutul mail-ului astfel trimis în limba română precizează că materialele cuprinse în acesta sunt destinate a fi studiate de către primari înainte de întâlnirea organizată la data de 29.11.2016 la Casa Sindicatelor din Râmnicu Vâlcea. În cuprinsul său au fost inserate date negative despre asociația reclamantă și despre reclamantul Bogdan Ioan Tudor Todoran. Din conținutul e-mailului rezultă că președintele Nostra Silva Bogdan Ioan Tudor Todoran este un avocat fals și urmărit în mai multe dosare, a intrat în mod ilegal în avocatură prin intermediul Baroului București, după ce Baroul Vâlcea i-a refuzat cererea pentru că nu îndeplinea condițiile legale, a fondat cu documente false obști și compozesorate și le-a obținut ilegal păduri. A fost urmărit în 10 dosare, fiind acuzat de fals în documente, înșelăciune și abuz în serviciu, fals intelectual, fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals, având drept scop obținerea ilegală, în numele unor obști inexistente, a unor suprafețe de teren forestier, în mai mulți munți. În 2009, timp de 3 luni, dl. Todoran a fost suspendat timp de 3 luni prin decizia Baroului București nr. 9950/24.02.2009, dar a continuat să profeseze, încălcând legea și fără a i se întâmpla nimic. Activitatea dlui Todoran este urmărită de ilegal, fals și abilitatea de a se descurca să fie în libertate și azi.

Transmiterea e-mailului a rezultat din declarația martorului Sandu Ion, primar al comunei Perișani-Poiana, jud. Vâlcea și din răspunsul la interogatoriul părântului Promberger Christoph Franz Johannes.

Cu același prilej a fost transmis și un e-mail în limba engleză către aceleași persoane vizate de e-mailul în limba română, având un conținut similar, făcându-se trimeri la adrese web de unde au fost preluate informațiile.

Analizând întrunirea în cauză a condițiilor răspunderii civile delictuale, instanța a făcut aplicarea prevederilor art. 1349 alin. (1) și art. 1357 alin. (1) din Codul civil și a constatat că în speță sunt întrunite toate elementele răspunderii civile delictuale: existența unei fapte ilicite, a unui prejudiciu, a unei legături de cauzalitate între faptă și prejudiciu, precum și vinovăția autorului faptei ilicite și a admis acțiunea în parte acțiunea.

Împotriva sentinței civile nr.33/01.02.2019 și a încheierii de ședință din 09.06.2017, ambele pronunțate în dosar nr.1632/198/2016 de Judecătoria Brezoi, au declarat apel părății Fundația Conservation Carpathia și Promberger Christoph Franz Johannes.

Prin decizia civilă nr. 748/A din 18 iunie 2019, Tribunalul Vâlcea – Secția civilă a admis apelul formulat de apelanții-părăți, având ca obiect pretenții, a schimbat sentința, în sensul că a respins cererea de chemare în judecată și a obligat intimații, în solidar, la 9.188 lei cheltuieli de judecată (fond și apel) către apelanți.

Totodată a respins apelul împotriva încheierii din 9.06.2017 și a menținut în rest sentința.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut în esență că acțiunile prejudiciabile ale părăților au fost o reacție la punctele de vedere critice exprimate de „Nostra Silva” cu privire la proiectul pârâtei și a membrilor fondatori.

Deși instanța de fond a admis acțiunea, obligând părății la plata de despăgubiri morale solicitate – ceea ce a presupus constatarea îndeplinirii în cauză a condițiilor răspunderii civile delictuale, tribunalul a apreciat că o atare constatare nu este confirmată de probele dosarului și că acțiunea reclamanților trebuia respinsă.

În primul rând, criticile referitoare la pronunțarea hotărârii de o instanță necompetentă au fost respinse ca nelătuate, întrucât așa cum corect a reținut judecătoria,

reclamantul are dreptul de opțiune pentru alegerea instanței competente, cele două emailuri fiind adresate unor primării din raza de competență a Judecătoriei Brezoi, iar articolul inserat în acțiune a fost publicat într-un cotidian național, acesta putând fi cumpărat și lecturat și de persoane care se află în raza de competență a Judecătoriei Brezoi.

Nici critica privind decăderea reclamanților din dreptul de a propune probe nu a fost primită de tribunal. Decăderea părților din dreptul de a propune probe în cazul reformulării lor în condițiile stabilite nu le reprimă dreptul la apărare, în acest sens fiind prevederile art. 263 Cod procedură civilă, pe de o parte, iar pe de altă parte, judecătorului îi este trasată obligația de a stăruii în aflarea adevărului, inclusiv prin obligația sa de a ordona din oficiu probe necesare acestui deziderat (art. 254 din Codul de procedură civilă).

Pentru ca răspunderea delictuală să fi existat trebuiau dovedite, fără echivoc, cele patru condiții obligatorii și cumulative ale acesteia, respectiv existența unui fapt prejudiciabil comis de pârâți, a unui prejudiciu, a legăturii de causalitate între cele două elemente precum și a culpei lui în producerea acestui rezultat.

Pe fondul cauzei, tribunalul a reținut lipsa intenției apelanților de a-i denigra reclamanții, iar demersul acestora a fost generat de atitudinea reclamanților care au vehiculat informații defăimătoare referitoare la coruperea unui ministru, sens în care prezunția producerii unui prejudiciu concret a fost infirmată.

Instanța de apel a considerat că depozițiile martorilor audiați la instanța de fond confirmă că reclamantul se bucură de o imagine pozitivă, că a fost ales prin vot de membrii federației tocmai datorită bunei reprezentări a intereselor acesteia.

Prin urmare, în cauză nu s-a dovedit un prejudiciu moral ca urmare a expunerii mediatică a reclamanților și chiar dacă un atare prejudiciu minimal ar fi existat, el nu s-ar fi datorat în primul rând pârâților, în condițiile în care reclamantul a ales să îmbine calitatea de președinte prin intermediul asociației pe care o administrează și al cărui membru este, cu activitatea de avocat, asumându-și, prin urmare și riscul de a fi mai vizibil plasat în atenția presei și a opiniei publice, risc asumat și de reclamanta Federația Proprietarilor Nostra Silva.

Referitor la temeiul de drept invocat de reclamanții-intimați, tribunalul a reținut că art. 252 Cod civil, are în vedere ocrotirea personalității umane, astfel cum apare menționat chiar în titlul său, și se referă expres la persoana fizică, motiv care nu este aplicabil în cauză, dreptul la imagine invocat în cauză referindu-se la avocat Bogdan Ioan Tudor Todoran și Bogdan Ioan Tudor Todoran ca persoană fizică.

Art. 253 Cod civil reglementează numai modalitatea de reparare a încălcării drepturilor în condițiile art. 252 Cod civil, iar art. 257 Cod civil este singurul temei invocat de reclamanți care este aplicabil persoanelor juridice.

Ca urmare, instanța a constatat că din nicio probă administrată în cauză nu rezultă că transmiterea celor două emailuri a fost de natură să denigreze imaginea reclamantului în fața clienților prin acreditarea ideii că ar fi fost corcokat pentru anumite fapte penale.

În cauză, s-a reținut că nu există elemente probatorii de natură a permite instanței să identifice anumite criterii de evaluare a întinderii prejudiciului moral, nefiind suficient a se lăsa la instanță libertatea totală de exprimare bazată pe gradul de percepere al fiecărei persoane. În plus, consecințele negative suferite de reclamant nu constituie criterii în determinarea despăgubirilor morale în cauză.

Prin urmare, pârâții nu pot fi trași la răspundere pentru eventualele consecințe negative asupra onoarei și reputației reclamanților-intimați, generate de transmiterea în mass-media a mesajului de către apelanți.

Faptele descrise de reclamanții-intimați nu se încadrează nicidecum ca o afirmație denigratoare la persoana reclamantului cu consecințe implicite și în activitatea reclamantei, ci dovedesc numai relații dificile și conflictuale între părți așa cum le prezintă și reclamanții în acțiune, respectiv "acțiunile prejudiciabile ale pârâților sunt o reacție la punctele de vedere a criticilor exprimate de reclamanți cu privire la proiectul Fundația Conservarea Carpathia și a membrilor fondatori".

Prezentarea acestor date este în măsură să demonstreze că în persoana părților nu sunt întrunite condițiile obligatorii și cumulative ale răspunderii civile delictuale, astfel că nu se poate dispune obligarea lor la plata de despăgubiri față de reclamanți.

Fiind în culpă procesuală în temeiul art. 453 Cod procedură civilă au fost obligați intimaiți în solidar la 9.188 lei cheltuieli de judecată fond și apel către apelanți.

Impotrivă deciziei au declarat recurs reclamații Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România - Nostra Silva și Bogdan Ioan Tudor Todoran, iar criticile acestora se încadrează în motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

1. În dezvoltarea criticilor recurenții susțin că tribunalul a aplicat în mod greșit prevederile răspunderii civile delictuale.

În principal, se arată că instanța de apel a reținut în mod nelegal că art. 252 din Codul civil nu este aplicabil în cauză, întrucât se referă la persoana fizică, în condițiile în care calitate de reclamant are atât o persoană juridică, cât și o persoană fizică.

Prin urmare, în speță sunt aplicabile atât prevederile art. 252 din Codul civil, cât și prevederile art. 257 din Codul civil.

Consideră recurenții că instanța de apel nu a analizat condițiile răspunderii civile delictuale astfel cum acestea sunt reglementate de art. 1349 alin. (1) din Codul civil și art. 1357 alin. (1) din Codul civil.

Prin urmare, pentru determinarea caracterului licit sau ilicit al faptelor părților, instanța trebuia să analizeze dispozițiile legale incidente în raport cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în privința conflictului între dreptul la viață privată, prevăzut de art. 8 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și dreptul la informare prevăzut de art. 10 din aceeași Convenție.

Nu în ultimul rând, tribunalul trebuia să se raporteze și la prevederile art. 30 din Constituția României, republicată și să stabilească în ce măsură părții, prin afirmațiile și prin mesajele trimise și-au exercitat dreptul la liberă exprimare în limitele prevăzute de lege, sau din contră au depășit marja acesteia, lezând dreptul reclamanților la imagine.

Recurenții apreciază că prevederile art. 72 și art. 75 din Codul civil trebuiau analizate prin prisma dispozițiilor art. 8 și art. 10 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, astfel încât era necesar ca instanța să rețină că textul convențional admite restrângeri ale libertății de exprimare în ipoteza protecției moralei, a reputației sau a drepturilor altor.

Cu privire la fapta pârâtului Cristoph Promberger de a afirma că reclamantul Bogdan Ioan Tudor Todoran are mai multe dosare penale și este trimis în judecată în unele dintre ele, era necesar să se analizeze că acesta nu a acționat în calitate de jurnalist, ci în calitatea sa de director al Fundației Conservation Carpathia, astfel încât acestuia îi este aplicabilă obligația reținută de Curtea Europeană a drepturilor omului în sensul de a prezenta o bază factuală pentru afirmațiile exprimate în cadrul Editorialelor „Puterea”. Cu o minimă diligență pârâtul persoană fizică se putea informa, astfel încât să împiedice transmiterea unor informații eronate cu atât mai mult cu cât cunoștea calitatea de jurnalist a martorului Veress Robert Zsolt și putea în mod rezonabil să prevadă că informațiile furnizate vor fi folosite cu scopul publicării și informării.

În acest context, recurenții arată că instanța de apel nu a avut în vedere faptul că s-a făcut dovada afirmațiilor false susținute de părți și prin urmare trebuia să se constate că aceștia au încălcat obligația pozitivă de a se informa și de a prezenta o bază factuală suficientă înainte de a relata date destinate ulterior informării în masă.

Pe de altă parte, transmiterea către obști, proprietari de terenuri și primării din zona munților Făgăraș, prin intermediul poștei electronice, la data de 28.11.2016 a mesajelor asociației pârâte cuprinzând informații cu conotații negative referitoare la declanșarea urmăririi penale a reclamantului persoană fizică, respectiv referitoare la faptul că a fost suspendat din avocatură, fără o prealabilă informare și verificare a veridicității celor inserate în cuprinsul lor, se circumscrie noțiunii de faptă ilicită, astfel cum aceasta a fost definită prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie de libertate de exprimare.

În ceea ce privește prejudiciul, tribunalul nu a avut în vedere prevederile art. 1381 alin. (1) din Codul civil ce se raportează la art. 1385 alin. (1) din Codul civil.

Fiind vorba de lezarea unor valori fără conținut economic și de protejarea unor drepturi care intră în sfera vieții private, proba faptei ilicite era suficientă, astfel încât prejudiciul și raportul de cauzalitate urmau a fi prezumate de instanța judecătorească.

În acest context, în mod greșit tribunalul a apreciat că sunt inexistente elementele probatorii de natură a permite instanței să identifice anumite criterii de evaluare a întinderii prejudiciului moral.

În mod greșit nu s-a avut în vedere calitatea reclamantului, faptul că articolul defăimător din data de 05.12.2016 a fost publicat într-un ziar cu răspândire națională.

Prin urmare, legătura de cauzalitate și vinovăția părților au fost dovedite în cauza de față, iar pârâții nu au indicat o bază factuală pentru informațiile transmise prin intermediul poștei electronice la data de 28.11.2016.

Apreciază recurenții că instanța de fond a cuantificat în mod judicios prejudiciul în funcție de un raport rezonabil de proporționalitate cu reținerea atingerii adusă reputației și a gradului de lezare a valorilor sociale ocrotite, a intensității și gravității adusă acestora.

2. Instanța de apel a reținut, cu încălcarea legii, că faptele pârâților nu sunt afirmații denigratoare în condițiile în care, atât în articolul publicat la data de 05.12.2016 în Cotidianul „Puterea” cât și în mesajele transmise prin intermediul poștei electronice la data de 28.11.2016, au fost inserate acuzații false și defăimătoare la adresa reclamanților.

Valorile lezate de afirmațiile pârâților se raportează la reputația reclamantului care își desfășoară activitatea avocațială, fiind implicat atât în elaborarea actelor normative din domeniul silvic și al proprietății private, cât și în proiecte naționale și internaționale referitoare la protejarea terenurilor forestiere.

Exprimările folosite de pârâți nu au fost de bună-credință și nu au avut la bază fapte exacte reprezentând în fapt o campanie de defăimare a reclamanților.

În termen legal pârâții au formulat întâmpinare prin care au solicitat să se respingă recursul ca nefondat.

În dezvoltarea apărărilor, intimații apreciază că instanța de apel a reținut în mod corect că prevederile art. 252 din Codul civil nu erau aplicabile în raport de pretențiile reclamanților.

Totodată, se arată că tribunalul a reținut judicios că în cauză nu sunt întrunite în mod cumulativ cerințele răspunderii delictuale în ceea ce-i privește pe pârâții care nu au făcut altceva decât să realizeze o sinteză a presei, fără să altereze în vreun fel conținutul articolelor preluate din media.

Intimații consideră că în speță sunt incidente limitările exercițiului drepturilor intimaților-reclamanți conform art. 75 alin. (2) din Codul civil, deoarece pârâții și-au exercitat cu bună-credință dreptul constituțional privind libera exprimare garantat de art. 30 din Constituția României.

Poziția pârâților a avut loc pe fondul vehiculării unor informații defăimătoare de către reclamanți, care au acuzat Fundația Conservation Carpathia de influențarea și coruperea Ministerului Mediului în vederea înființării Parcului Național Făgăraș.

Intimații apreciază că în mod greșit s-a făcut trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, iar în ceea ce privește articolul publicat în Cotidianul „Puterea” marior Veress Robert Zsolt și-a asumat în integralitate articolul publicat și a recunoscut că avea obligația de a verifica acuratețea informațiilor pe care le-a furnizat.

În continuare, intimații arată că în mod corect tribunalul a constatat că în cauză nu a fost probată existența prejudiciului, în condițiile în care nu a fost vătămat vreun drept al reclamanților, iar reclamantul se bucură în continuare de o imagine pozitivă, fiind ales prin vot de membri federației, datorită bunei reprezentări a intereselor acesteia.

În final, intimații apreciază că în cauză nu există o vinovăție a intimaților-pârâți în condițiile în care presupusa faptă ilicită și prejudiciu și nu există o vinovăție a intimaților-pârâți în condițiile în care

viziunea de ansamblu și scopurile fundației impuneau a se lua poziție față de afirmațiile neîntemeiate ale reclamanților.

Examinând actele și lucrările dosarului, atât prin prisma criticilor formulate, care se încadrează în motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8) din Codul de procedură civilă, cât și în raport de apărările intimațiilor, Curtea constată că se impune admiterea recursului, cu consecința casării deciziei tribunalului și implicit a respingerii apelului formulat de părți, cu menținerea ca temeinică și legală a sentinței pronunțate de Judecătoria Brezoi.

1. Criticile recurenților reclamanți referitoare la interpretarea și aplicarea prevederilor art. 252 din Codul civil sunt întemeiate.

Potrivit acestor dispoziții „orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică.”

Din economia prevederilor art. 252 din Codul civil rezultă că sunt ocrotite drepturile nepatrimoniale, intrinseci ființei umane. Textul se referă, exemplificativ, la drepturile care privesc componentele existenței și integrității fizice și morale a persoanei fizice (viața, sănătatea, demnitatea etc.), dreptul la libera exprimare [art. 253 alin. (2) din Codul civil].

Toate drepturile subiective justifică protecția juridică împotriva atingerilor ce le pot fi aduse prin fapte ilicite cauzatoare de prejudicii nepatrimoniale.

În doctrină s-a subliniat în mod judicios că răspunderea civilă în cazul atingerii drepturilor nepatrimoniale este delictuală, (subiectivă și nu obiectivă), fiind necesar să fie întrunite condițiile răspunderii civile delictuale.

Nu este de neglijat faptul că sediul materiei privind repararea prejudiciului nepatrimonial în cazul atingerilor aduse drepturilor inerente personalității umane, se află în Titlul II, Secțiunea a 6-a, Capitolul IV, Cartea V-a din Codul Civil dedicată răspunderii delictuale.

Mijloacele de apărare prevăzute de art. 253 din Codul civil, conferă titularului dreptului nepatrimonial atins sau amenințat, exercițiului dreptului la acțiune în justiție pentru repararea prejudiciului cauzat [alin. (1) lit. b) și e), alin. (3) și (4)].

În raport de acest cadru normativ, Curtea constată că pe rolul Judecătoria Brezoi a fost înregistrată prezenta acțiune în cadrul căreia calitatea de reclamant o are atât o persoană fizică – reclamantul Todoran Bogdan Ioan Tudor, cât și o persoană juridică, respectiv Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România – Nostra Silva.

Prin urmare, în cauză își găsesc aplicabilitatea atât prevederile art. 252 din Codul civil, care se referă la ocrotirea drepturilor nepatrimoniale ale persoanei fizice, cât și dispozițiile art. 257 din Codul civil.

În sistemul noului Cod civil, recunoașterea drepturilor nepatrimoniale ale persoanei juridice și posibilitatea reparării prejudiciilor cauzate ca urmare a încălcării unor astfel de drepturi sunt expres prevăzute de art. 257 din Codul civil, normă de trimitere în raport de prevederile art. 252 din Codul civil.

2. Criticile recurenților referitoare la greșita aplicare a prevederilor legale privind răspunderea civilă delictuală sunt la rândul lor întemeiate.

Astfel, raportat la situația de fapt reținută de instanța de fond, se constată că decizia tribunalului a fost pronunțată cu aplicarea și interpretarea greșită a dispozițiilor înscrise în art. 72 din Codul civil, care oferă - la fel ca și în cazul celorlalte drepturi ale personalității - protecție tuturor persoanelor fizice, indiferent de statutul lor social sau de alte criterii.

Potrivit art. 72 din Codul civil este reglementat dreptul la demnitate. Astfel, „(1) Orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale. (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.”

Conform art. 75 din Codul civil „(1) nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte.

(2) Exercițarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune.”

Din această perspectivă, instanța de apel nu a avut în vedere împrejurarea că fapta pârâtului Christoph Promberger Franz Johannes de a transmite către martorul Veress Robert Zsolt, de profesie jurnalist, informații cu conotații negative cu privire la activitatea reclamantului și a Federației Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România - Nostra Silva reprezintă o faptă ilicită.

De asemenea, referitor la fapta de a transmite mesaje prin intermediul poștei electronice către diferite obști, proprietari de terenuri și primării din zona Munților Făgăraș de către pârâta Fundației Conservation Carpathia, Curtea constată că și acestea cuprind date cu privire la care expeditorul avea obligația prealabilă de informare și de verificare a veridicității celor inserate în cuprinsul lor.

Apărarea intimaților-pârâți în sensul că au transmis doar o sinteză de presă nu poate fi primită de Curte, având în vedere, pe de o parte jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului în materie de libertate de exprimare, iar pe de altă parte ținând cont de destinatarii informării, dar și de conținutul concret al informațiilor transmise.

Astfel, informațiile privind suspendarea din avocatură a reclamantului, anchetarea și sancționarea sa penală, faptul că ar fi înființat cu documente false obști și composezorate în patrimoniul cărora a obținut ilegal păduri, nu au o bază factuală, astfel cum rezultă din dovezile privind desfășurarea neîntreruptă a activității de avocat de către reclamantul Todoran Bogdan Ioan Tudor și din numeroasele ordonanțe ale parchetelor la care instanța de fond a făcut trimitere în mod expres.

Nu în ultimul rând, fapta pârâtului Promberger, care în calitate de director executiv al Fundației Conservation Carpathia a transmis în mod voluntar către obști, proprietari de păduri și primării două mail-uri la data de 28.11.2016 cuprinzând informații cu conotații negative la adresa reclamantilor, fără să se asigure de veridicitatea informațiilor transmise, se circumscrie noțiunii de faptă ilicită astfel cum a fost aceasta definită prin raportare la aceeași jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului în materia libertății de exprimare.

Astfel, circumstanțele particulare speței conturează concluzia, evidentă, că judecățile de valoare a intimaților-pârâți emise la adresa reclamantilor au avut drept consecință lezarea demnității, onoarei și prestigiului acestora, producându-le un prejudiciu de ordin moral.

Dat fiind caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, simpla existență a faptei ilicite și a împrejurărilor în care a fost săvârșită este de natură să producă un asemenea prejudiciu, dispozițiile art. 253 alin. (4) din Codul civil stipulând că persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale, dintre cele enumerate de art. 252 al aceluiași Cod, au fost lezate prin săvârșirea unei fapte ilicite (pentru identitate de rațiune aplicabile și persoanelor juridice prin prisma art. 257 din Codul Civil) poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile, astfel încât „cel ce cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare”, potrivit art. 1357 din Codul civil autorul prejudiciului fiind ținut a răspunde pentru cea mai ușoară culpă.

Relativ la faptele imputate intimaților, trebuie subliniat faptul că dispozițiile art. 72 din Codul civil nu instituie vreo condiție legată de publicitate, ceea ce înseamnă că textele de lege care apără dreptul la demnitatea persoanei vor sancționa faptele aducătoare de prejudicii de această natură, indiferent dacă faptele au fost săvârșite în public sau aduse la cunoștința publicului ori nu, atât timp cât prejudiciul moral este un prejudiciu intrinsec ființei umane, adică propriei persoane, fiind legat de forul interior al acesteia, ale cărei sentimente sunt răscolite, provocând suferință psihică.

În speță, din perspectiva analizării consecințelor faptelor informate, deci a existenței prejudiciului, este lipsit de relevanță faptul că ar fi fost preluate din media informațiile comunicate ulterior prin poșta electronică și prin presă deoarece sub aspectul personalității, reflectarea imaginii unei persoane fizice sau juridice poate fi atinsă prin expresii insultătoare proferate de terți, aspecte

care în mod corect au fost reținute de instanța de fond în condițiile în care demnitatea persoanei fizice, respectiv prestigiul unei persoane juridice trebuie ocrotite împotriva oricăror ingerințe.

În mod greșit instanța de apel a înălțurat concluziile judecătoreii în cadrul cărora s-a reținut întrunirea cerințelor cumulative pentru antrenarea răspunderii civile delictuale a părților și s-a procedat la cuantificarea prejudiciului reclamat în cauză, știut fiind faptul că problema stabilirii despăgubirilor morale nu trebuie privită ca o cuantificare economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale (cum ar fi demnitatea, onoarea ori prestigiul), ci ca o evaluare complexă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează, supusă puterii de apreciere a instanțelor de judecată.

Instanța de fond a avut în vedere în mod corect că stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare și s-a raportat la o serie de criterii obiective, cum ar fi, de pildă: caracterul și importanța valorilor nepatrimoniale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care reclamantului i-a fost afectată situația profesională și socială.

Prin urmare, fiind vorba de lezarea unor valori fără conținut economic și de protejarea unor drepturi care intră, ca element al vieții private, în sfera art. 8 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, dar și de valori apărute de Constituția României, republicată și în funcție de împrejurările concrete ale speței s-au acordat de către instanța de fond despăgubiri apte să constituie o satisfacție echitabilă și să asigure un raport rezonabil de proporționalitate cu dauna suferită, astfel încât despăgubirile astfel stabilite să asigure o justă compensație a suferințelor pricinuite reclamantului.

Potrivit art. 253 alin. (4) din noul Cod civil, persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale, dintre cele enumerate de art. 252 al aceluiași cod au fost lezate prin săvârșirea unei fapte ilicite, poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile.

Dauna morală sau prejudiciul moral a fost definită în doctrina dreptului și în jurisprudență ca orice atingere adusă uneia dintre prerogativele care constituie atributul personalității umane și care se manifestă prin suferința fizică sau morală, pe care le resimte victima. Prejudiciile care aduc atingere onoarei, demnității, prestigiului sau cinstei unei persoane constau în proferarea de expresii insultătoare, calomnii, defăimări ori denigrări la adresa unei persoane și se pot înfăptui prin viu grai, prin adresarea directă în public, în scris, prin publicitate în presă ori prin mass-media în general.

Caracterul suferințelor trebuie privit în legătură cu particularitățile individuale ale persoanei prejudiciate, suferințele morale (psihice) fiind frica, rușinea, tristețea, neliniștea, umilirea și alte emoții negative. În stabilirea existenței unui prejudiciu trebuie luat în calcul caracterul și importanța valorilor nepatrimoniale, cărora le-a fost cauzat prejudiciul, situația personală a victimei, ținând cont de mediul social din care victima face parte, educația, cultura, standardul de moralitate, personalitatea și psihologia victimei, circumstanțele săvârșirii faptei, statutul social etc.

Fiind vorba de lezarea unor valori fără conținut economic și de protejarea unor drepturi care intră, ca element al vieții private, în sfera art. 8 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, dar și de valori apărute de Constituția și de legile naționale, existența prejudiciului este circumscrisă condiției aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă corespunzătoare a prejudiciului real și efectiv produs victimei, privit prin prisma împrejurărilor anterior expuse.

În acord cu jurisprudența națională și practica Curții Europene a Drepturilor Omului, care a făcut o serie de aprecieri notabile în ceea ce privește proba prejudiciului moral, proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă.

Pentru ca atacul adus reputației personale să producă un prejudiciu moral, el trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să fi fost realizat într-o manieră care să cauzeze un prejudiciu exercițiului personal al dreptului la respectarea vieții private (Cauza A. c. Norvegiei,

nr. 28070/06 din 9 aprilie 2009 paragraful 64). În cauzele Danev c. Bulgariei și Iovtchev c. Bulgariei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în esență încălcarea convenției, după ce a considerat că abordarea formalistă a instanțelor naționale, care atribuiseră reclamantului obligația de a dovedi existența unui prejudiciu moral cauzat de fapta ilegală, prin dovezi susceptibile să confirme manifestări externe ale suferințelor lui fizice sau psihologice, avuseseră ca rezultat privirea reclamantului de despăgubirea pe care ar fi trebuit să o obțină. Curtea a considerat că aplicarea unei asemenea abordări formaliste de către instanțe era în măsură să excludă acordarea unei despăgubiri într-un foarte mare număr de cazuri în care fapta nu era însoțită de o deteriorare vizibilă obiectiv a stării fizice sau psihice a victimei. Abordarea respectivă a instanțelor naționale, care solicitaseră persoanei în cauză să își demonstreze suferințele prin alte mijloace de probă, în special prin mărturie, fără a putea accede la acestea, l-a privat pe reclamant de un recurs efectiv în sensul art. 13 din Convenție.

Curtea a subliniat în repetate rânduri obligația care revine instanțelor naționale de a interpreta cerințele procedurale în mod proporțional și rezonabil [a se vedea, *Stone Court Shipping Company, S.A. c. Spaniei*, 28 octombrie 2003, Pérez de Rada Cavanilles c. Spaniei, 28 octombrie 1998, *Miragall Escolano și alții c. Spaniei*].

Cum corect a reținut instanța de fond, prejudiciul reclamanților este un prejudiciu de imagine și constă în faptul că prin imputarea celor afirmate în mod public, prin presă și prin poșta electronică, părții au reușit practic să afecteze imaginea publică a reclamanților, care desfășoară o activitate susținută în elaborarea unor acte normative din domeniul silvic și al proprietății private, fiind implicați în proiecte naționale și internaționale privind protecția terenurilor forestiere.

Contrar susținerilor intimațiilor-părăți nu pot fi puse pe seama mass-mediei consecințele faptelor acestora, ci pe seama conduitei părții Cristoph Promberger Franz Johannes, mai ales că acesta este o persoană cu funcție conducere, respectiv directorul executiv al Fundației Conservation Carpathia, care stabilește relații în mod constant cu obștile, composesoratele și alte asociații care au ca scop protejarea fondului forestier și prin urmare cunoștea consecințele pe care le puteau produce afirmațiile sale.

În mod greșit instanța de apel a apreciat că faptele părților nu au afectat reputația, demnitatea, onoarea și prestigiul reclamanților.

Într-adevăr în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a făcut referire la „criteriul adevărului” și la permiterea „exagerărilor”, însă aceste chestiuni nu sunt incidente speței. Părțul nu era un ziarist, un om de media, animat de dorința aducerii la cunoștință publică a unor fapte în legătură cu o persoană publică încât, cum corect a reținut prima instanță, să justifice un drept și un interes legitim să facă astfel de acuzații publice. Deși drept fundamental, libertatea de exprimare nu are caracter absolut, ca putând fi supusă unor restricții în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva unor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra, restricții care sunt supuse principiului asigurării justului echilibru între exercițiul dreptului la libera exprimare și protecția drepturilor individuale.

Faptul că reclamanții ar fi făcut în public afirmații defăimătoare la adresa părților nu constituie o cauză care să înlăture răspunderea prin prisma art. 1352 din Codul civil. Pentru a fi exoneratoare de răspundere, fapta victimei înseși (art. 1352 din Codul civil) trebuie să fi fost cauza exclusivă a producerii prejudiciului - îndeplinind totodată caracteristicile forței majore sau pe ale cazului fortuit. Nu poate fi vorba de o „replică” la adresa poziției reclamanților, care să întrunească caracteristicile forței majore sau cazului fortuit.

În consecință, interpretarea și aplicarea greșită a legii de către instanța de apel vizează atât legislația României dar și legislația Uniunii Europene prin care este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, demnității acesteia, dreptului la propria imagine.

În Constituția României, republicată, demnitatea este consacrată ca valoare prin art. 1 alin. (3) în care se specifică următoarele: „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.”

Conform art. 30 alin. (6) din Constituția României, republicată, libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine, iar potrivit art. 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, demnitatea umană este inviolabilă. Aceasta trebuie respectată și protejată.

Prin decizia sa, tribunalul a dat o nouă interpretare, contrară literei și spiritului acestor norme.

Când despre o persoană se afirmă în cuprinsul unui articol de presă că este urmărită penal, și acest lucru nu este adevărat, această afirmație reprezintă o atingere gravă adusă dreptului la propria imagine.

Instanța de apel nu a făcut niciun fel de analiză, de interpretare a probelor testimoniale administrate în cauză, probe care au confirmat atingerile aduse dreptului la propria imagine, și prejudiciul moral suferit și nu a subliniat faptul că reclamantul nu a fost niciodată trimis în judecată penală sau sancționat penal.

În decizia recurată, interpretarea și aplicarea greșită a legii este coroborată cu interpretarea greșită a practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, așa cum am relevat anterior.

Instanța de apel avea obligația să verifice dacă pârâțul, în calitatea sa de director al Fundației Conservation Carpathia a cunoscut sau nu că afirmațiile sale sunt false, precum și dacă a depus diligențele necesare, în circumstanțele date, pentru a verifica autenticitatea afirmațiilor.

Prin acțiunea formulată, reclamantii au solicitat să se constate încălcarea dreptului lor la imagine, onoare, demnitate și prestigiu și să fie obligați pârâții la plata de despăgubiri reprezentând daunele morale rezultate din încălcarea acestor drepturi, precum și obligarea acestora din urmă să publice dispozitivul sentinței în Cotidianul „Puterea” precum și în 3 numere consecutive a trei cotidiane cu acoperire regională sau în două numere consecutive a trei ziare publicate în fiecare din județele Vâlcea, Sibiu, Brașov, Argeș și Dâmbovița.

Reclamantii au indicat care au fost afirmațiile și informațiile oferite publicității prin care s-a adus atingere onoarei, reputației și prestigiului, motivat de faptul că pârâții au depășit limitele libertății de exprimare, fără existența unui corespondent în realitate, nu au avut o bază factuală minimă.

Instanța de fond a analizat în mod detaliat și argumentat existența unei depășiri a limitelor libertății de exprimare raportat la baza minimă factuală, a cercetat raportul dintre dreptul la liberă exprimare al pârâților și dreptul reclamantilor la respectarea onoarei, demnității, reputației și prestigiului și a constatat în mod judicios că s-a depășit limita libertății de exprimare în articolul publicat la data de 5 decembrie 2016 în Cotidianul „Puterea” și în mesajele trimise prin intermediul poștei electronice către mai multe ocoale silvice, obști, composesorate și către mai mulți proprietari de păduri.

Reglementarea libertății de exprimare și a condițiilor de exercitarea a acesteia este cuprinsă atât în norme interne, cât și în norme internaționale, ratificate sau adoptate de statul român.

Art. 10 paragraful 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale prevede, în esență, că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare, drept care cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

Paragraful 2 al normei convenționale stipulează că exercitarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru (...) protecția reputației sau a drepturilor altora.

Din ansamblul reglementărilor privind dreptul la liberă exprimare, rezultă că acesta nu este unul absolut, ci poate fi supus limitărilor, restrângerilor, în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate apăra în mod legitim sau chiar împotriva democrației însăși.

Aceste limitări se concretizează în posibilitatea existenței unor ingerințe ale autorităților statale în exercițiul dreptului la libertatea de exprimare, spre a se realiza scopurile enunțate de art. 10 paragraful 2 din Convenție. Instanța europeană a subliniat în repetate rânduri că restricțiile la libertatea de exprimare, oricare ar fi contextul în discuție, nu sunt compatibile cu

dispozițiile art. 10 paragraful 2 decât dacă îndeplinesc condițiile pe care textul le impune în privința lor.

Astfel, libertatea de exprimare, ca drept esențial într-o societate democratică, nu poate fi exercitată dincolo de orice limite. Ca orice altă libertate socială, ea presupune luarea în considerare a unor interese de ordin general, cum sunt siguranța națională, integritatea teritorială a statelor contractante, siguranța publică, apărarea acesteia și prevenirea săvârșirii unor infracțiuni, protecția sănătății și a moralei publice, garantarea autorității și imparțialității puterii judiciare, precum și a unor interese de ordin personal, anume reputația și drepturile ce aparțin altor persoane, împiedicarea divulgării informațiilor confidențiale.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, cu valoare de principiu, că orice persoană fizică care exercită libertatea sa de expresie, își asumă „îndatoriri și responsabilități”, a căror întindere depinde de situația concretă, particulară în discuție și de procedeele tehnice utilizate.

În ceea ce privește dreptul la viața privată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis, în jurisprudența sa constantă, că noțiunea de viață privată cuprinde elemente care se raportează la identitatea unei persoane, cum ar fi numele său, personalitatea, integritatea sa fizică și morală; garanția oferită de art. 8 din Convenție fiind destinată, în principal, să asigure dezvoltarea, fără ingerințe exterioare, a personalității fiecărui individ în relațiile cu semenii. Așadar, există o zonă de interacțiune între individ și terți care, chiar și într-un context public, aparține „vieții private” (a se vedea Von Hannover împotriva Germaniei).

De asemenea, s-a statuat că „dreptul la apărarea reputației este un drept care, în calitate de element al vieții private, este legat de art. 8 din Convenție” (a se vedea Chauvy și alții împotriva Franței).

Totodată, s-a arătat că trebuie găsit un echilibru între libertatea de exprimare și dreptul la viața privată, care cade sub incidența art. 8, echilibru care impune tragerea la răspundere a persoanelor vinovate de comiterea afirmațiilor denigratoare, dacă afirmațiile reprezintă situații factuale, lipsite de suport probatoriu, efectuate în cadrul unei campanii de denigrare și reiterate în public, prin mijloace de comunicare prin presă și mass-media cu rea-credință (cauza Petrina împotriva României, cauza Andreescu împotriva României).

În acest sens, instanța europeană a statuat, în cauza Sipoș împotriva României, că „îi revine Curții sarcina de a stabili dacă statul, în contextul obligațiilor pozitive care decurg din art. 8 din Convenție, a păstrat un just echilibru între protecția dreptului reclamantei la reputația sa, element constituent al dreptului la protecția vieții private, și libertatea de exprimare protejată la art. 10 (Petrina, citată anterior; Von Hannover împotriva Germaniei). Astfel, Curtea consideră că obligația pozitivă care decurge din art. 8 din Convenție trebuie să se aplice în cazul în care afirmațiile susceptibile să afecteze reputația unei persoane depășesc limitele criticilor acceptabile, din perspectiva art. 10 din Convenție.

În acest context, Curtea constată că instanța de apel nu a analizat aceste componente ce țin de principiile ce guvernează libertatea de exprimare cu referire la art. 8 din Convenție, care protejează dreptul la reputație în cadrul examinării condițiilor răspunderii civile delictuale.

Având în vedere imaginea de care se bucură reclamantul și reclamanta asociație în rândul proprietarilor de păduri și membri de obști și la care chiar instanța de apel a făcut expres trimitere, precum și iminența luării la cunoștință de către persoanele cu care reclamantul interacționează cel mai des în activitatea profesională a informațiilor transmise de părți se va avea în vedere că prin fapta ilicită a celor din urmă li s-a creat reclamantilor un prejudiciu de ordin moral.

Față de cele ce preced, în raport de prevederile art. 496 alin. (2) raportat la art. 498 din Codul de procedură civilă, Curtea va admite recursul declarat de reclamant și în consecință va casa decizia și în rejudecare, va respinge apelul declarat de apelanții-părtați și va menține ca legală și temeinică hotărârea Judecătorei Brezoi.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Admite recursul civil formulat de reclamații **FEDERAȚIA PROPRIETARILOR DE PĂDURI ȘI PĂȘUNI DIN ROMANIA - NOSTRA SILVA**, Cod fiscal 29759689, cu sediul în Călimănești, str. Calea lui Traian, nr. 816, județului Vâlcea, înregistrată sub nr. 1/2012 în Registrul Federațiilor de pe lângă Tribunalul Vâlcea, cu sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură în [redacted] Alba-Iulia, județul Alba și **TODORAN BOGDAN IOAN TUDOR**, domiciliat în comuna Voineasa, [redacted] județul Vâlcea și cu domiciliul ale pentru comunicarea actelor de procedură în Alba Iulia, [redacted] județul Alba, împotriva deciziei civile nr. 748/A din 18 iunie 2019, pronunțată de Tribunalul Vâlcea, în dosarul nr. 1632/198/2016, intimajii fiind părții **FUNDAȚIA CONSERVATION CARPATHIA**, cu sediul în Brașov, Șos. Cristianului, nr.12, clădirea administrativă, et.III, camera 2, și cu cel ales la SCA Wolf THEISS Rechtsanwalte GmbH & CO KG, în București, str. Vasile Alecsandri, The Landmark, nr.4, Corp A, et.4, camera 2, sector 1, și **PROMBERGER CHRISTOPH FRANZ JOHANNES**, CNP [redacted] domiciliat în Șinca Nouă, [redacted] B, județul Brașov, și cu sediul ales la SCA Wolf THEISS Rechtsanwalte GmbH & CO KG, în București, str. Vasile Alecsandri, The Landmark, nr.4, Corp A, et.4, camera 2, sector 1.

Casează decizia și în rejudecare respinge apelul declarat de apelanții-părți.
Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 9 martie 2020, la Curtea de Apel Pitești – Secția

I Civilă.

Președinte,
Ana-Maria Coculescu

Judecător,
Laura Ioniță

Judecător,
Ion Rebeca

Grefier,
Pașla Dumitrescu

CONFORM
CU ORIGINALUL

Red. A.M.C.
EM/8 ca./23.03.2020
Jud.fond C.G. Dacia
Jud.apel E.C. Larga
L. Mihaescu Căstălescu
P.D. 10 Martie 2020